

Epistola lui Pavel către Tit (3)

Adevărul și evlavia în fața lumii

În acest ultim capitol, Pavel se ocupă de mărturia creștinului în fața lumii. Învățăm din ceea ce spune el aici că doctrina sănătoasă și viața evlavioasă nu sunt doar pentru viața noastră în adunare, ci ele trebuie să fie vizibile în noi în timp ce umblăm prin această lume. Dumnezeu vrea ca viețile noastre să arate puterea lui Dumnezeu de a transforma păcătoșii în sfinți. Oamenii din această lume trebuie să vadă ce pot face pentru ei bunătatea și dragostea lui Dumnezeu. Cu regret, această transformare morală, care vine odată cu mântuirea sufletelor noastre, a lipsit printre credincioșii din Creta, iar aceasta a afectat foarte mult mărturia lor publică în lume. (Compară cu Romani 2.24.) Pavel abordează acest subiect în capitolul 3, concentrându-se în special pe două domenii: responsabilitatea credinciosului față de autoritățile statului și responsabilitatea credinciosului în relația sa socială cu oamenii din această lume.

Responsabilitatea creștinului față de autoritățile statului (versetul 1)

Versetul 1

Pavel spune:

Tit 3.1: Amintește-le să fie supuși conducătorilor și autorităților, să fie ascultători, să fie gata pentru orice lucrare bună, ...

Din acest îndemn și din descrierea caracterului lor în Tit 1.12 reiese clar că credincioșii cretani nu au fost atenți în această privință și s-au comportat nerrespectuos și rebel față de autoritățile romane. Tit trebuia să se ocupe de această problemă și să o corecteze imediat. Datoria creștinului față de guvernul („autoritatea”; Romani 13.1) sub care trăiește este să se *roage, să plătească* și să *asculte*. Trebuie să ne rugăm pentru cei aflați la conducere (1 Timotei 2.1,2), să ne plătim taxele (Romani 13.6,7) și să ne supunem tuturor rânduielilor guvernului (1 Petru 2.13). Acestea trebuie făcute, pentru ca mărturia noastră pentru Evanghelie să nu fie pătată de un comportament rău. Cei care se uită la noi nu ar trebui să vadă rebeli și răzvrățiți, ci oameni care respectă legea și care au ceea ce lumea are nevoie.

Atunci când Pavel abordează acest subiect, el nu îi spune lui Tit că credincioșii cretani trebuie să se implice în politica lumii sau să se angajeze pentru reforme sociale, deoarece, în calitate de creștini credincioși, nu suntem chemați să îmbunătățim lumea aceasta. Creștinul credincios înțelege că lumea este incorigibil de stricată și că se înrăutățește în fiecare zi și, prin urmare, se află sub judecata lui Dumnezeu, care va fi executată în curând, la a doua venire a lui Hristos. Prin urmare, a ne cheltui energia încercând să îmbunătățim condițiile de aici ar fi ca și cum am rearanja șezlongurile pe Titanicul care se scufundă! Creștinii credincioși, care se implică în încercarea de a îndrepta lumea, nu vor face decât să se murdărească și să fie frustrați și, în mod inevitabil, să eșueze în a-și atinge scopul. Lot este adus în fața noastră în Scriptură pentru a ne învăța că credinciosul nu poate pune lumea în ordine amestecându-se în chestiunile sale politice (Geneza 19). Încercarea de a reforma lumea este o expresie a unei neînțelegeri fundamentale a chemării creștinului și a caracterului incorigibil al naturii căzute a omului. Datoria creștinului credincios față de autorități este „să fie gata pentru orice lucrare bună”, adică să fie ascultător față de guvernele sub care trăiește.

Desigur, există limite ale supunerii noastre față de autoritățile statale care ne conduc. Dacă acestea ne-ar porunci să facem ceva greșit din punct de vedere moral și etic, trebuie „să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni” (Faptele apostolilor 5.29). Însă, scopul autorității de stat este, în general, să oprească răul și să promoveze binele (Romani 13.2-4).

Responsabilitatea creștinului față de oamenii din lume (versetele 2,3)

Versetele 2,3

Pavel vorbește apoi despre comportamentul creștinului credincios față de prietenii, vecinii și cunoscuții necredincioși din lume. El spune:

Tit 3.2:... să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie certăreți, să fie îngăduitori, arătând toată blândețea față de toți oamenii.

Aceasta arată că este important să menținem un spirit blând față de oamenii pierduți din această lume, astfel încât ei să vadă în noi creștinismul în acțiune și să avem ocazia să le vestim Evanghelia prin comportamentul nostru evlavios. A ne certa cu semenii noștri nu este deloc calea de a-i câștiga pentru Hristos. Să arătăm un duh drept față de necredincioși nu ar trebui să fie dificil, dacă ne amintim că noi am fost cândva la fel ca ei, înainte să fim mântuiți.

Versetul 3

De aceea Pavel adaugă:

Tit 3.3: Pentru că și noi eram altădată fără minte, neascultători, rățăciți, robiți diferitelor poftes și plăceri, trăind în răutate și în invidie, vrednici de a fi urâți și urându-ne unii pe alții.

Fiecare creștin credincios ar trebui să poată spune cu sinceritate: „Fără harul lui Dumnezeu sunt pierdut!” Sentimentul că acest har divin ne-a fost acordat ar trebui să ne dea răbdare cu toți oamenii și dragoste și compasiune sincere pentru ei.

Un rezumat a ceea ce face creștinismul pentru cei care cred în Evanghelia (versetele 4-8)

Versetele 4-6

Pavel face un alt rezumat frumos a ceea ce face creștinismul pentru cel care crede în Evanghelia. El spune:

Tit 3.4-6: Dar, când s-a arătat bunătatea și dragostea de oameni a lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, El ne-a mântuit, nu pentru fapte, împlinite în dreptate, pe care le-am făcut noi, ci după propria Sa îndurare, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea Duhului Sfânt, pe care L-a turnat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru, ...

După cum s-a menționat, lumea ar trebui să vadă în creștinii credincioși ce poate face Evanghelia pentru oameni. Pe scurt, atunci când este crezută, ea nu numai că eliberează o persoană de pedeapsa pentru păcatele sale, dar și transformă viața ei rea într-o viață bună și face din ea o persoană cu adevărat fericită, aducând-o într-o relație vie cu Dumnezeu.

Pavel începe acest rezumat cu intervenția bunătații și dragostei lui Dumnezeu arătate față de oameni. Aceasta se referă la venirea lui Hristos pentru a înlătura păcatul prin jertfa Sa (Evrei 9.26). Fără această jertfă, nu putea exista nicio binecuvântare pentru nimeni, deoarece problema păcatului trebuia rezolvată mai întâi. Pavel nu se ocupă cu acest aspect aici și nici nu vorbește despre credința și ascultarea credinciosului față de Evanghelia, care sunt necesare pentru

mântuire. Motivul pentru aceasta este că el se concentrează pe beneficiile pozitive ale mântuirii, pe care Dumnezeu le oferă celor care cred.

Subliniind această latură a lucrurilor, Pavel arată clar că mântuirea, pe care Dumnezeu a asigurat-o omului, nu este câștigată prin vreun merit al credinciosului. El spune: „El ne-a mântuit, nu pentru fapte, împlinite în dreptate, pe care le-am făcut noi, ci după propria Sa îndurare”. Prin urmare, „îndurarea”, „dragostea” și „harul” lui Dumnezeu, care au acționat pentru mântuirea noastră, nu este ceva pentru care trebuie să lucrăm; este „un dar al lui Dumnezeu” (Efeseni 2.4,5,8). Prin urmare, credinciosul nu-și poate asuma meritul pentru mântuirea sa; aceasta „nu este din fapte, ca să nu se laude nimeni” (Romani 4.4,5; Efeseni 2.9).

Pavel adaugă apoi: „prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea Duhului Sfânt”. Aceasta se referă la o nouă stare morală a credinciosului, care este modelată de Duhul Sfânt. Aceasta se va manifesta printr-o schimbare exterioară în viața sa, iar aceasta va fi ceva ce oamenii vor vedea. W. Scott confirmă aceasta constatând:

Spălarea nașterii din nou poate fi recunoscută cu ochiul omului, pentru că este o schimbare exterioară.¹

Această „spălare” exterioară a vieții cuiva este exemplificată în botez. Noul convertit își lasă bunurile (țigări, sticla de rachiu, reviste lumești etc.) pe mal și intră în apă. După ce a fost botezat, el își continuă drumul împreună cu creștinii credincioși care au fost prezenți la botez. Dar cineva îl strigă: „Hei, Ion, ți-ai uitat lucrurile”. El răspunde: „Lasă-le acolo, sunt ale bătrânului Ion”. Așadar, efectul practic al spălării nașterii din nou este că există o separare morală (și, prin urmare, o curățare) de vechiul stil de viață în care persoana a trăit cândva. Oamenii din lume vor observa aceasta și vor spune: „Și-a curățat viața; acum este pe calea cea bună!” „Înnoirea” prin Duhul Sfânt, pe care Dumnezeu «L-a revărsat peste noi din belșug», este menționată aici deoarece Duhul este cel care revitalizează noua viață și ne permite să trăim o viață evlavioasă conform voinței lui Dumnezeu. Reînnoirea prin Duhul este o lucrare *continuuă* în credincios, în timp ce revărsarea Duhului peste noi este primirea *unică* a Duhului după ce am crezut Evanghelia (Romani 5.5). F.B. Hole spune că:

El este „revărsat” peste noi „din abundență”. El dă putere noii vieți, pe care o posedăm, și lucrează o reînnoire zilnică în noi, iar aceasta, la rândul ei, aduce o eliberare continuă și crescândă de vechea viață, pe care am trăit-o cândva.²

Pavel menționează „spălarea nașterii din nou” în contextul cu „ne-a mântuit”. Aceasta se datorează faptului că transformarea morală trebuie să fie o parte integrantă a mântuirii unei persoane; cele două merg împreună. Dumnezeu nu dorește ca noi să credem în Evanghelie și astfel să fim eliberați de pedeapsa veșnică pentru păcatele noastre, iar apoi să comitem ulterior chiar păcatele pentru eliberarea căroră Hristos a murit! Un astfel de comportament este ipocrizie și ridică întrebarea dacă o astfel de persoană este mântuită. Pavel subliniază lui Tit această latură a lucrurilor, pentru că Tit a trebuit să insiste asupra ei în slujba sa din Creta, deoarece credincioșii de acolo aveau multe lipsuri în privința aceasta.

---

¹ W. Scott, *Doctrinal Summaries*, pag. 28.

² F.B. Hole, *Grundzüge des Neuen Testaments*, vol. 4: *Galaterbrief - Philemonbrief*, Hückeswagen (CSV) 1998, pag. 302.

Capitolul 3

Singurul alt loc din Scriptură în care apare cuvântul „naștere din nou” este în Matei 19.28. Acolo el se referă la noua ordine morală exterioară a lucrurilor, care va fi stabilită pe pământ, atunci când Hristos va domni în Împărăția Sa milenară. În acea zi viitoare, toți oamenii vor trăi în conformitate cu standardele sfinte ale lui Dumnezeu (Psalmul 101.7,8; Zaharia 5.1-4). Deși acea zi nu a venit încă, creștinii din prezent trebuie să manifeste spălarea nașterii din nou în viața lor.

Cu toate acestea, creștinii din toate mediile teologice au înțeles greșit nașterea din nou. Ei cred că cuvântul „născut din nou” se referă la nașterea din nou, deoarece înseamnă „a o lua de la capăt”, și, prin urmare, folosesc termenii în mod interschimbabil. Însă, J.N. Darby spune:

Regenerarea (renașterea) nu este același cuvânt cu „născut din nou”, și nici nu este folosit astfel în Scriptură.³

F.B. Hole spune că:

Trebuie să observăm că „renașterea” din versetul nostru nu este exact același lucru cu nașterea din nou.⁴

W. Scott spune că:

Nașterea din nou nu este același lucru cu regenerarea; *regenerarea* apare doar de două ori în Noul Testament (Tit 3.5; Matei 19.28). *Nașterea din nou* se referă la o lucrare interioară, *renașterea* la o schimbare exterioară.⁵

Renașterea este considerată aproape universal ca fiind sinonimă cu nașterea din nou, dar în Scriptură nu este așa. Renașterea este o stare sau condiție *obiectivă*, în timp ce nașterea din nou este expresia unei stări interioare *subiective*.⁶

Naștere din nou și renașterea se referă ambele la un nou început în viața unei persoane, dar sunt două începuturi diferite. *Nașterea din nou*, care apare prima în istoria unei persoane, este un nou început *interior* în suflet prin primirea unei vieți noi de la Dumnezeu. Aceasta se arată prin faptul că omul Îl caută pe Dumnezeu. *Renașterea* este un nou început *exterior* în viața unui credincios, după ce acesta este mântuit și a primit Duhul Sfânt. Nașterea din nou și renașterea au amândouă legătură cu o „baie”, care înseamnă *spălare* sau *curățare*. Baia în nașterea din nou înseamnă o curățare *interioară* a sufletului prin primirea unei vieți noi, curate, de la Dumnezeu (Ioan 13.10; 1 Corinteni 6.11), în timp ce „baia” în renaștere înseamnă o curățare *exterioară* a vieții persoanei într-un sens practic (Tit 3.5).

---

³ J.N. Darby, notă de subsol la traducerea sa din Tit 3.5.

⁴ F.B. Hole, *Grundzüge des Neuen Testaments*, vol. 4: *Galaterbrief - Philemonbrief*, Hückeswagen (CSV) 1998, pag. 300.

⁵ W. Scott, *The Young Christian*, vol. 2, pag. 131.

⁶ W. Scott, *Bible Handbook, Old Testament*, pag. 372.

Versetul 7

Pavel trece de la lucrarea lui Dumnezeu *în* noi la lucrarea lui Dumnezeu *pentru* noi. El spune:

Tit 3.7:... pentru ca, îndreptățiți prin harul Său, să devenim moștenitori ai vieții eterne potrivit speranței.

Noi nu putem deveni moștenitori ai lui Dumnezeu doar prin lucrarea Duhului *în* noi; trebuie, de asemenea, să fim justificați prin harul Său, prin care suntem plasați în poziția noastră creștină deplină înaintea lui Dumnezeu „în Hristos” - ceea ce aduce justificarea (Galateni 2.17). Astfel, Dumnezeu ne-a mântuit și ne-a justificat, și astfel am devenit „moștenitori” ai moștenirii - care constă din toate lucrurile create (Romani 8.17; 1 Corinteni 3.22; Galateni 4.7; Efeseni 1.11,14). Și nu numai atât: avem „speranța” (o certitudine amânată) vieții eterne. Avem această viață acum ca o posesie prezentă, dar trebuie să așteptăm până când vom fi duși acasă în cer, pentru a avea această viață în starea noastră glorioasă, despre care vorbește Pavel aici.

Versetul 8

El încheie cu aceste cuvinte:

Tit 3.8: Cuvântul este vrednic de încredere și vreau ca tu să insiști asupra acestor lucruri, încât cei care L-au crezut pe Dumnezeu să aibă grijă să fie cei dintâi în fapte bune. Acestea sunt bune și de folos oamenilor.

Prin urmare, Tit trebuia să insiste ca adevărul să fie pus în practică în viața credincioșilor printr-un caracter evlavios, care să se arate în „faptele lor bune”.

Responsabilitatea creștinului față de învățătorii falși și dezbinători (versetele 9-11)

Versetele 9-11

Pavel știa că mărturisirea adevărului, așa cum îl instruiseră pe Tit să facă, va întâmpina cu siguranță opoziție din partea învățătorilor iudaizanți, care erau în Creta (Tit 1.10). Anticipând acest lucru, el i-a dat lui Tit câteva sfaturi simple, dar importante:

Tit 3.9-11: Dar ferește-te de întrebări nechibzuite și de genealogii și de controverse și de certuri privitoare la lege, pentru că sunt nefolositoare și zadarnice. Respinge-l pe omul rătăcit, după prima și a doua mustrare, știind că unul ca acesta este stricat și păcătuiește, condemnându-se singur.

Învățătorilor iudaizanți le plăcea să discute despre chestiuni religioase care aveau legătură cu Legea, dar Tit trebuia să aibă grijă să nu se lase atras în aceste dispute. El trebuia să evite orice dispută în slujirea sa; aceasta nu ar face decât să-l strice.

Pavel presupune că ar putea exista chiar cineva care să fie atât de preocupat de aceste chestiuni inutile, încât să devină liderul unui partid care se reunește în jurul cauzei. O astfel de persoană ar dezvălui un spirit de dezbinare și ar trebui evitată. Pavel i-a avertizat pe credincioșii din Roma în privința aceasta: „Dar vă îndemn, fraților, să luați seama la cei care fac dezbinări și prilejuri de poticnire împotriva învățaturii pe care [voi] ați primit-o; și depărtați-vă de ei. Pentru că unii ca aceștia nu slujesc Domnului nostru Hristos, ci pântecelui lor; și, prin cuvinte dulci și vorbiri frumoase, amăgesc inimile celor fără răutate.” (Romani 16.17,18). Observă, că nu se spune: „Ferește-te de cei care *urmează* sciziunile”, ci: „Luați seama la cei care *fac* dezbinări și prilejuri de poticnire”. Aceasta înseamnă că trebuie să diferențiem între *conducători* și cei

înșelați, atunci când în adunare apare un spirit de partidă. Dacă liderul partidei nu se judecă pe sine, activitățile sale vor duce la o sciziune exterioară în adunare, unde el și partida sa se vor rupe de comuniunea sfinților și se vor întâlni în altă parte. Prin provocarea unei sciziuni exterioare, el se va dovedi a fi un „eretice”, ceea ce înseamnă „sectarism”.

Mulți gândesc că sectarismul înseamnă a avea o doctrină rea, probabil pentru că cei mai mulți sectari au o doctrină rea (2 Petru 2.1). În majoritatea cercurilor ea a fost acceptată ca atare. În realitate, însă, sectarismul înseamnă sciziunea credincioșilor. În orbirea sa, un sectar va crede că ceea ce face este drept și bun și servește onoarei Domnului, dar este în mod clar o „lucrare a cărnii” (Galateni 5.19,20). O „schismă” este o divizare *internă* între credincioși, o ruptură (1 Corinteni 11.18; altă traducere a cuvântului „despicare”). O „fracționare în partide”, dimpotrivă, este o divizare *externă* a credincioșilor, care se despart și încep ceva nou (1 Corinteni 11.19). Dacă o diviziune nu este corectată, ea va deveni o sectă (partidă). Pavel îi spune lui Tit: „Respinge-l pe omul rătăcit, după prima și a doua mustrare, știind că unul ca acesta este stricat și păcătuiește, condamnându-se singur”. Pavel nu îi spune că adunarea ar trebui să-l excludă pe acel om, deoarece el este deja exclus, pentru că și-a condus grupul să se separe de adunare. Atunci când Tit întâlnește pe cineva ca acesta, care a provocat o despărțire, el trebuie să-l „mustre” o dată și de două ori. Apoi, el trebuie să-l „respingă” pentru că este „greșit”.

Concluzii (versetele 12-15)

Versetul 12

Tit 3.12: Când voi trimite la tine pe Artema sau pe Tihic, străduiește-te să vii la mine, la Nicopole, pentru că acolo m-am hotărât să iernez.

Pavel încheie scrisoarea cu câteva instrucțiuni scurte pentru lucrare. El plănuia să-l trimită pe „Artema” sau pe „Tihic” pentru a-l înlocui pe Tit în Creta, astfel încât Tit să fie liber să se întâlnească cu Pavel în „Nicopole” (vestul Greciei). Din 2 Timotei 4.12 aflăm că Tihic nu a fost trimis în Creta, ci în Efes, ceea ce înseamnă că Artema a fost probabil cel care a mers în Creta.

Versetul 13

Tit 3.13: Ai grijă cu sânguință de Zena, învățătorul legii, și de Apolo, ca să nu le lipsească nimic pentru călătorie.

Se pare că „învățătorul legii Zena și Apolo” urmau să viziteze insula. Pavel l-a încurajat pe Tit să-i ajute „cu sânguință” în slujirea lor. Zena era un avocat iudeu, care se convertise. El îi va fi de mare ajutor lui Tit în respingerea elementelor iudaizante care îi hărțuiau pe credincioșii de acolo. Zena era perfect capabil pentru a rezolva disputele lor cu privire la detalii ale Legii. Acesta poate fi motivul pentru care el și Apolo au mers acolo.

Versetul 14

Pavel dă un ultim îndemn cu privire la necesitatea faptelor bune:

Tit 3.14: Și să învețe și ai noștri să dea atenție lucrărilor bune pentru trebuințele neapărate, ca să nu fie neroditori.

Pavel a insistat asupra „faptelor bune” de multe ori în această scrisoare; importanța lor nu poate fi minimalizată - mai ales în situația care domnea în Creta. Cretanii, odinioară leneși, ar trebui să se străduiască să-și schimbe imaginea publică pe insulă prin fapte bune; aceasta ar ajuta la

Capitolul 3

schimbarea mărturiei negative pe care o aveau acolo. Pavel adaugă: „pentru trebuințele neapărate”. Aceasta arată că creștinii credincioși pot face lucrări sau servicii în viața lumească care nu sunt de fapt necesare pentru viața pe pământ. De regulă, ocupația noastră lumească ar trebui să fie ceva care să nu aibă un caracter îndoielnic și discutabil.

Versetul 15

Tit 3.15: Toți cei care sunt cu mine te salută. Salută pe cei care ne iubesc în credință. Harul fie cu voi toți! Amin.

Salutul final al lui Pavel arată cât de important este ca dragostea autentică să fie exprimată între sfinți - mai ales atunci când aceștia se confruntă cu persecuția rece a lumii, venită din toate părțile. Cu toții avem nevoie de acest tip de încurajare.

Titlul original: „Truth & Godliness Before the World: Titus 3”

Sursă: www.bibletruthpublishers.com